

[Hilmar Baunsgaard.]

at man vil gå ind for – og det forbeholder jeg mig min pligt og min ret til at vurdere – at det skal ordnes inden for EF. I så fald kommer også nogle problemer. Hvad med Færøerne? Der er altså problemer. Hvis det bare var en påpegning af disse problemer, hr. Erlendsson mente med sin første bemærkning, så har jeg kun at sige: så er sagen en anden, og så kunne det være gjort fikser fra hr. Erlendssons side.

Det blev antydet, at jeg skulle have rejst kritik mod Island. Hvis man lyttede, så lagde man mærke til, at jeg sagde: jeg bebrejder både dem, der ikke ville vente, og dem, der ikke viste vilje til at gå ind i forhandling. Det er rigtigt, man kan henvise til, at der var helt andre områder af verden, hvor man havde udvidet til 200 sømil, men det, der kom til at mangle, var viljen til, at problemerne i det nordatlantiske område blev løst ved forhandling. I hvert fald var det da rigtigt, at der var både nogle, der havde travlt, og nogle, der ikke havde vilje. Muligvis var det endt, som det ender. Men en national beslutning om, at nu gør vi for os selv helt, hvad vi vil, er sjældent i international forstand en endelig løsning af problemet. Det er det heller ikke, når statsministeren pr. 1. januar fastsætter den danske fiskerigrænse. Man kan f. eks. minde om, at der er ikke mulighed for, at både England og Danmark fastsætter en 200 sømils grænse i Nordsøen. De har begge besluttet at gøre det. Der refter et par problemer at forhandle om. Det er kun en anskueliggørelse af, hvor omfattende dette problem er.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Vi har hørt meget om Færøernes og Grønlands problemer. Island har haft de samme problemer. Island rejste sagen som et retligt problem ved FN's generalforsamling i 1949. På det tidspunkt, da Island udvidede sin fiskerigrænse, havde man konstateret en meget katastrofal nedgang i fiskebestanden omkring Island. Det var livsvigtige spørgsmål for Island, og man gennemførte ikke noget, før man vidste, at langt hovedparten af de stater, som deltog i havretskonferencen, tilsluttede sig det synspunkt, at 200 sømils grænsen skulle gennemføres.

Med hensyn til det andet, så kan man jo altid sige, når man ikke har forstået, hvad det indebærer, som en tidligere taler har sagt, at

han kunne have forklaret sig tydeligere. Jeg har kun sagt, at med hensyn til fiskeriinspektionen og de udgifter, det vil kunne dreje sig om, vil vi tage stilling senere, og jeg har peget på, at vi har kunnet dele sådanne udgifter, der har været til gavn for flere parter, tidligere, bl. a. inden for NATO og bl. a. inden for EF. Derved har jeg ikke peget på NATO som en løsning; jeg har kun taget det som en parallel til, at vi kan også dele med andre, når andre har samme fordel, som vi selv har. Skal det endelig være, at man skal komme langt ud med en erklæring, så vil jeg sige, at jeg ser helst danske fiskeriinspektionsskibe i de grønlandske og de færøske farvande – hvis det ikke generer hr. Patursson for meget, det håber jeg ikke. De har dog hidtil gjort god fyldest, og det har været en udgift, som man derved har befriet det færøske øsamfund for. Men jeg har ikke noget imod, at Færøerne tager det op som et særanliggende og økonomisk også klarer den sag for sit eget vedkommende.

Ole Olsen (SF):

Jeg skal bare lige til statsministeren sige, at det eneste, jeg såmænd påstod, var, at vi ikke hermed havde taget stilling til Kommissionens forslag om, at det skulle være et EF-hav. Det er vist dårligt nok et svar for statsministeren.

Berglund (Grønl.):

Jeg håber sandelig også, som statsministeren udtrykte det, at der bliver enighed om fiskeripolitikken i EF. Men det er udtrykkelig sagt, det står i fremsættelsestalen, at de planlagte udvidelser af fiskeriterritoriet forudsætter forhandlinger med de lande, hvis fiskeinteresser berøres, og disse forhandlinger forventes afsluttet i løbet af 1977. Derfor er det sådan set magtpåliggende for os grønlandere at vide: skal forhandlingerne afsluttes først, inden man kan udvide fiskerigrænserne ved Grønland?

Kofoed (V):

Jeg vil lige til hr. Erlendsson sige, for den historiske sandheds skyld, at det ligger således, at Island udvidede sine fiskerigrænser til 50 sømil, før havretskonferencen blev sat i Caracas i 1974. Men det er jo ikke det, spørgsmålet drejer sig om. Spørgsmålet drejer sig om Danmarks udvidelse til 200 sømil, og disse 200 sømils fiskerigrænse for Danmarks vedkommende fastsættes på grund af den beslutning,